

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA HENRIKA SAUGMANDSGORA ĒES [*HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 26. maijā¹

Lieta C-230/15

Brite Strike Technologies Inc.
pret
Brite Strike Technologies SA
(Rechtbank Den Haag (Hāgas tiesa, Nīderlande))

lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesu iestāžu sadarbība civillietās — Jurisdikcija un nolēmumu izpilde — Regula (EK) Nr. 44/2001 — 71. pants — Konvencijas, kas attiecas uz konkrētu jomu, piemērošana — Beniluksa konvencija par intelektuālo īpašumu — Konvencija, kura stājas spēkā pēc šīs regulas, bet kurā pārņemti agrāku nolīgumu noteikumi — Regula Nr. 44/2001 — 22. panta 4. punkts — Tiesvedība par Beniluksa preču zīmi — Visu trīs vai tikai vienas Beniluksa valsts tiesu jurisdikcija — Kritēriji, ko piemēro, lai noteiktu šo jurisdikciju

I – Ievads

1. *Rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa, Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās², parasti dēvētu par “Briseles I regulu”, 22. panta 4. punkta un 71. panta interpretāciju.
2. Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, kas tiek izskatīta iepriekš minētajā Nīderlandes tiesā, kurā ir jānosaka tā kompetentā tiesa, kura *ratione loci* ir tiesīga lemt par ASV uzņēmuma celtu prasību atcelt Luksemburgas uzņēmumam piederošu Beniluksa preču zīmi.
3. Zinot, ka īpaši noteikumi par jurisdikciju pārrobežu strīdos starp privātpersonām par preču zīmes spēkā esamību ir ietverti gan Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktā, gan 2005. gada 25. februāra Beniluksa konvencijas par intelektuālo īpašumu (preču zīmes un dizainparaugi)³ (turpmāk tekstā – “Konvencija”) 4.6. pantā, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kā šo divu instrumentu noteikumi ir jāsamēro to materiālās piemērošanas jomas, piemērošanas laikā un telpā kolīzijas gadījumā.
4. Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 71. pantu tās stāšanās spēkā neietekmēja Eiropas Savienības dalībvalstīm jau saistošo konvenciju piemērošanu, kuras saistībā ar konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju. Tiesa tiek lūgta lemt par to, vai no šī panta izriet, ka šajā gadījumā priekšroka ir jādod Konvencijai, ņemot vērā, ka tā stājusies spēkā pēc minētās regulas, bet pārņem, it īpaši tās 4.6. pantā, Beniluksa iepriekš noslēgto līgumu būtību.

1 — Tiesvedības valoda – franču.

2 — OV 2001, L 12, 1. lpp.

3 — Konvencija, kuru Hāgā parakstīja Beļģijas Karaliste, Luksemburgas Lielhercogiste un Nīderlandes Karaliste.

5. Gadījumā, ja Tiesa nolemtu, ka Regulas Nr. 44/2001 tiesību normas prevalē pār Konvencijas normām, iesniedzējtiesa lūdz to noteikt, vai no šīs regulas 22. panta 4. punkta izriet, ka trīs Beniluksa valstu tiesām ir vienāda starptautiska jurisdikcija tādā strīdus jautājumā kā pamatlietā, vai, ja atbilde ir noliedzīga, precizēt tos kritērijus, kas ļauj noteikt, kuras dalībvalsts tiesām būtu jurisdikcija, iespējams, šajā līmenī piemērojot Konvencijas 4.6. pantu.

II – Atbilstošās tiesību normas

A – Regula Nr. 44/2001

6. Šīs regulas 2. panta 1. punktā ir ietverts vispārīgs jurisdikcijas noteikums, atbilstoši kuram “saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā”.

7. Minētās regulas II nodaļas 6. iedaļā “Izņēmuma jurisdikcija” ietilpstošā 22. panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka “šādām tiesām ir izņēmuma jurisdikcija neatkarīgi no domicila [...] tiesvedībā attiecībā uz tādu patentu, preču zīmju, dizainparaugu vai citu līdzīgu tiesību reģistrāciju vai likumīgumu, kas jādeponē vai jāreģistrē, tās dalībvalsts tiesas, kurā deponēšana vai reģistrācija ir piemērota, notikusi vai kurā to uzskata par notikušu saskaņā ar kāda Kopienas akta vai starptautiskas konvencijas noteikumiem”.

8. Minētā 4. punkta otrajā daļā ir precizēts, ka, “neierobežojot Eiropas Patentu biroja jurisdikciju saskaņā ar Konvenciju par Eiropas patentu piešķiršanu, kas parakstīta 1973. gada 5. oktobrī Minhenē”⁴, “katras dalībvalsts tiesai neatkarīgi no domicila ir jurisdikcija tiesvedībā attiecībā uz visu attiecīgajai valstij piešķirto Eiropas patentu reģistrāciju vai likumīgumu”⁵.

9. Šīs pašas regulas 71. pantā, kas ir ietverts tās VII nodaļā “Saistība ar citiem aktiem”, ir noteikts:

“1. Šī regula neietekmē konvencijas, kurās dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses un kuras saistībā ar konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildīšanu.

2. Lai 1. punktu interpretētu vienveidīgi, to piemēro šādi:

a) šī regula neliedz tiesai kādā valstī, kura ir līgumslēdzēja puse kādā konvencijā par konkrētiem jautājumiem, īstenot jurisdikciju saskaņā ar attiecīgo konvenciju, pat ja atbildētāja pastāvīgā dzīvesvieta ir citā dalībvalstī, kas nav attiecīgās konvencijas līgumslēdzēja puse. Tiesai, kas izskata prasību, ir obligāts šīs regulas 26. pants;

[..]”⁶

4 — Ar šīs konvencijas (turpmāk tekstā – “Minhenes konvencija”) tekstu var iepazīties šādā tīmekļa vietnē: <http://www.epo.org/law-practice/legal-texts/html/epc/2013/f/ma1.html>.

5 — Šī 22. panta 4. punkta pirmā un otrā daļa pēc būtības atbilst attiecīgi 1968. gada 27. septembra Konvencijas par piekritību un nolēmumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar turpmākajām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanu šai konvencijai (OV 1998, C 27, 1. lpp., turpmāk tekstā – “Briseles konvencija”), 16. panta 4. punktam un tai pievienotā Protokola Vd pantam. Manuprāt, par Briseles konvencijas 16. panta 4. punktu sniegtās interpretācijas un skaidrojumi ir attiecināmi uz Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktu, jo starp šīm tiesību normām pastāv vienlīdzība (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, *Holterman Ferho Exploitatie* u.c., C-47/14, EU:C:2015:574, 38. punkts).

6 — Ar Regulas Nr. 44/2001 71. pantu tiek aizstāts Briseles konvencijas 57. pants, ar vienu būtisku atšķirību formulējumā (skat. šo secinājumu 25. punktu).

10. Regula Nr. 44/2001 tika atcelta ar Regulu (ES) Nr. 1215/2012⁷, parasti dēvētu par “Briseles I.a regulu”, kuru tomēr nepiemēro tiesvedībām, kas tāpat kā pamatlietā ir uzsāktas pirms 2015. gada 10. janvāra⁸. Jurisdikcijas noteikumi, kas izklāstīti Regulas Nr. 44/2001 2. panta 1. punktā, 22. panta 4. punktā un 71. pantā, tika pārņemti Regulas Nr. 1215/2012 4. panta 1. punktā, 24. panta 4. punktā un 71. pantā, ar dažiem pielāgojumiem, kas neietekmē šo sākotnējo tiesību normu vispārīgo saturu⁹. Ar Regulu (ES) Nr. 542/2014¹⁰ tika būtiski grozīta šī pēdējā regula, tai pievienojot 71.a–71.d pantu, lai reglamentētu esošās attiecības¹¹ starp šo regulu un vienošanos par Vienoto patentu tiesu¹² un līgumu par Beniluksa valstu tiesu¹³.

B – Konvencija

11. Saskaņā ar Konvencijas 5.2. pantu ar to no 2006. gada 1. septembra tika atcelta, pirmkārt, Beniluksa konvencija par preču zīmēm, kas parakstīta Briselē 1962. gada 19. martā¹⁴ un kam pielikumā bija pievienots vienotais Beniluksa likums par preču zīmēm¹⁵, un, otrkārt, Beniluksa konvencija par dizainparaugiem, kas parakstīta Briselē 1966. gada 25. oktobrī¹⁶ un kam pielikumā bija pievienots vienotais Beniluksa likums par dizainparaugiem¹⁷.

12. Saskaņā ar Konvencijas preambulu tās mērķi tostarp ir:

- “aizstāt konvencijas, vienotos likumus un protokolus ar grozījumiem Beniluksa preču zīmju un dizainparaugu jomā ar konvenciju, kas vienlaikus sistemātiski un pārredzami regulē preču zīmju tiesības un dizainparaugu tiesības”;
- “nodrošināt ātras un efektīvas procedūras [..], lai pielāgotu Beniluksa noteikumus Kopienas tiesību aktiem un starptautiskiem līgumiem, kurus trīs Augstās līgumslēdzēja puses jau ir ratificējušas”;
- “aizstāt *Bureau Benelux des Marques* [Beniluksa preču zīmju biroju] un *Bureau Benelux des Dessins ou Modèles* [Beniluksa dizainparaugu biroju] ar *Organisation Benelux de la Propriété intellectuelle* [Beniluksa intelektuālā īpašuma organizāciju] (preču zīmes un dizains), kas nodrošina savu pienākumu izpildi ar lemjošajām un izpildinstitūcijām, kurām ir attiecīgās un papildu kompetences”¹⁸.

7 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regula par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

8 — Regulas Nr. 1215/2012 66. pantā ir definēta tās piemērošanas joma laikā.

9 — Šajā ziņā tikai jānorāda, pirmkārt, ka Regulas Nr. 1215/2012 24. panta 4. punktā ir precizēts, ka šī tiesību norma ir piemērojama neatkarīgi no tā, vai tajā skartais jautājums ir izvirzīts prasības veidā vai ar iebildi (atbilstoši spriedumiem, 2006. gada 13. jūlijs, *GAT*, C-4/03, EU:C:2006:457, 31. punkts, kā arī *Roche Nederland u.c.*, C-539/03, EU:C:2006:458, 40. punkts) un, otrkārt, ka ar tās 71. pantu ar vispārīgāku terminu “*jurisdiction* [tiesa]” tiek aizstāts termins “*tribunal* [tiesa]”, kurš bija minēts Regulas Nr. 44/2001 71. pantā, tostarp šo regulu franču valodas redakcijā.

10 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija regula ar ko Regulu (ES) Nr. 1215/2012 groza attiecībā uz Vienotajai patentu tiesai un Beniluksa valstu tiesai piemērojamiem noteikumiem (OV 2014, L 163, 1. lpp.), kuru saskaņā ar tās 2. pantu piemēro no 2015. gada 10. janvāra.

11 — Skat. Regulas Nr. 542/2014 preambulas 1.–4. apsvērumu. Proti, 71.a pantā, kas pievienots ar šo pēdējo, ir paredzēts, ka “vairāku dalībvalstu kopīgo(-ās) tiesu(-as)”, kurā(-s) ietilpst Vienotā patentu tiesa un Beniluksa valstu tiesa, uzskata par “tiesām” Regulas Nr. 1215/2012 izpratnē.

12 — Šī vienošanās, kas parakstīta 2013. gada 19. februārī (OV 2013, C 175, 1. lpp.), stāties spēkā, kolīdz 13 dalībvalstis to būs ratificējušas, saskaņā ar nosacījumiem, kas minēti tās 89. panta 1. punktā.

13 — Līgums par Beniluksa valstu tiesas izveidi un statusu, kuru 1965. gada 31. martā Briselē parakstīja Beļģijas Karaliste, Luksemburgas Lielhercogiste un Nīderlandes Karaliste un kurš stājās spēkā 1974. gada 1. janvārī. Šis trīs valstis 2012. gada 15. oktobrī parakstīja protokolu, ar kuru groza minēto līgumu, lai nodotu Beniluksa valstu tiesai jurisdikciju īpašās jomās, kas ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā.

14 — Turpmāk tekstā – “*CBM*”, stājās spēkā 1969. gada 1. jūlijā.

15 — Turpmāk tekstā – “*LBM*”, stājās spēkā 1971. gada 1. janvārī.

16 — Turpmāk tekstā – “*CBDM*”, stājās spēkā 1974. gada 1. janvārī.

17 — Turpmāk tekstā – “*LBDM*”, stājās spēkā 1975. gada 1. janvārī.

18 — Saskaņā ar Konvencijas 1.2., 1.3. un 1.5. pantu minētās organizācijas juridiskais birojs ir Hāgā un tajā ietilpst dažādi biroji, kas ļauj tai pildīt saskaņā ar šo konvenciju uzticētos pienākumus, tostarp “*Office Benelux de la Propriété intellectuelle* (marques et dessins ou modèles)” (Beniluksa intelektuālais īpašuma birojs (preču zīmes un dizains); turpmāk tekstā – “*OBPI*”).

13. Būtībā pārņemot *LBM* 37. pantu¹⁹ un *LBDM* 29. pantu²⁰, Konvencijas 4.6. pantā “Teritoriālā jurisdikcija” attiecībā uz strīdiem starp fiziskām un juridiskām personām ir noteikts²¹:

“1. Ja vien līgumā nav skaidri noteikta teritoriālā jurisdikcija, tiesas jurisdikciju preču zīmju vai dizainparaugu, vai modeļu lietās nosaka pēc atbildētāja dzīvesvietas vai pēc vietas, kur ir radušās, ir izpildītas vai ir jāpilda lietā aplūkojamās saistības. Vieta, kur ir lūgta preču zīmes vai dizainparauga reģistrācija, vai kur tie ir reģistrēti, nekādā gadījumā nav pamats jurisdikcijas noteikšanai.

2. Ja iepriekš minētie kritēriji nav pietiekami, lai noteiktu teritoriālo jurisdikciju, prasītājs var celt prasību tiesā vietā, kur ir tā pastāvīgā adrese vai dzīvesvieta, vai, ja tam nav pastāvīgās adreses vai dzīvesvietas Beniluksa teritorijā, tiesā pēc savas izvēles – Briselē, Hāgā vai Luksemburgā.

3. Tiesa 1. un 2. punktā minētās normas piemēro pēc savas ierosmes un skaidri nosaka savu jurisdikciju.

[..]”

III – Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

14. 2010. gada 4. februārī *Brite Strike Technologies SA*, kuras juridiskā adrese ir Luksemburgā (Luksemburga), iesniedza vārdisku apzīmējumu “*Brite Strike*”, lai *OBPI*, kuras galvenā mītne atrodas Hāgā, to reģistrētu kā Beniluksa preču zīmi.

15. 2012. gada 21. septembrī ASV uzņēmums *Brite Strike Technologies Inc.*, kura produktus izplatīja *Brite Strike Technologies SA*, cēla pret pēdējo prasību *rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa), lai panāktu minētās preču zīmes atcelšanu, saskaņā ar Konvencijas 2.4.²² un 2.28. pantu²³, apgalvojot, ka atbildētāja to ir reģistrējusi negodprātīgi un pārkāpusi tās, kā pirmās zināmās attiecīgās preču zīmes īpašnieces Beniluksa teritorijā, tiesības.

16. *Brite Strike Technologies SA* cēla iebildi par teritoriālās jurisdikcijas neesamību, norādot, ka prasību būtu vajadzējis celt Luksemburgā, kur atrodas tās mītne, tā kā viņa ir atbildētāja puse, nevis Hāgā, kur tika reģistrēta attiecīgā preču zīme.

17. Iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai lemtu par šo procesuālo jautājumu, ir jānosaka, vai Konvencijas 4.6. pantā izklāstītais jurisdikcijas noteikums, no kura izrietētu, ka tai nav jurisdikcijas izskatīt šo strīdus jautājumu²⁴, prevalē pār Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktā izklāstīto jurisdikcijas noteikumu, kas tai savukārt ļautu atzīt savu jurisdikciju.

19 — *CBM* un *LBM* pārskats, kuru kopīgi izstrādāja Beļģijas, Luksemburgas un Nīderlandes valdības, tika publicēts nīderlandiešu valodā *Tractatenblad van het Koninkrijk der Nederlanden*, 1962, Nr. 58 (Attiecībā uz *LBM* 37. pantu skat. 75. un nākamās lpp.). Šī paskaidrojuma raksta franču valodas redakcija ir pieejama *OBPI* tīmekļa vietnē (https://www.boip.int/wps/portal/site/juridical/regulations/oldregulations!/ut/p/a0/04_Sj9CPykyssy0xPLMnMz0vMAfGjzOKdg5w8HZ0MHQ0s_IKNDdxdfX1DHL1CDYO9DfSD04r0C7IdFQHd_Xc9/).

20 — *LBDM* 29. panta paskaidrojuma raksts, kurā būtībā pārņemts *LBM* 37. panta paskaidrojuma raksts, ir pieejams arī tīmekļa vietnē, kas minēta šo secinājumus 19. zemsvītras piezīmē.

21 — Šis gadījums, kas ir tāds kā pamatlietā, ir jānošķir no tiešām apelācijas sūdzībām par *OBPI* lēmumu par Beniluksa preču zīmes reģistrēšanu, attiecībā uz kurām Konvencijā ir paredzēti īpaši noteikumi (skat. 2.12., 2.17. un 4.2. pantu).

22 — Saskaņā ar Konvencijas 2.4. pantu *ab initio* un f) punktu “nav tiesību veikt: [...] f) [Beniluksa] preču zīmes reģistrāciju, ja tā ir lūgta negodprātīgi, tostarp: 1) iesniegšana veikta apzināti vai neattaisnojami nezinot to, ka pēdējo trīs gadu laikā Beniluksa teritorijā līdzīgu preču zīmi attiecībā uz līdzīgām precēm vai pakalpojumiem parasti un labticīgi ir lietojusi trešā persona, kas nav devusi piekrišanu [...]”.

23 — Konvencijas 2.28. panta 3. punktā *ab initio* un b) apakšpunktā ir noteikts, ka “ja [...] lietā iestājas 2.4. panta f) punktā [...] norādītā trešā persona, jebkura ieinteresētā persona var lūgt atzīt par spēkā neesošu: [...] b) tādas preču zīmes reģistrāciju, uz kuru atbilstoši 2.4. panta [...] f) punktam nevar iegūt tiesības uz preču zīmi [...] piecu gadu laikā pēc tās reģistrēšanas datuma”.

24 — Iesniedzējtiesa norāda, ka atbildētājas pamatlietā domicils nav Nīderlandē un ka tai nav arī saistību, kuras ir izpildītas vai ir jāpilda Nīderlandē.

18. Šajā ziņā *rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa) citē *Gerechthof Den Haag* (Hāgas apelācijas tiesa) 2013. gada 26. novembra spriedumu²⁵, kurā šī pēdējā tiesa nosprieda, ka Regulā Nr. 44/2001 paredzētajiem jurisdikcijas noteikumiem būtu jāprevalē pār Konvencijā ietvertajiem ar pamatojumu, ka “pat ja tā uzskatāma par agrāku Beniluksa tiesību aktu paplašinājumu un pat ja attiecīgie jurisdikcijas noteikumi ir identiski”, šī konvencija ir “stājusies spēkā pēc [minētās] regulas”, “tāpēc tās 4.6. pantu nevar uzskatīt par īpašu regulējumu [tās] 71. panta izpratnē”²⁶.

19. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tomēr pastāv šaubas attiecībā uz minētajam 71. pantam piešķiramo nozīmi, kā arī attiecībā uz nosacījumiem, saskaņā ar kuriem Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkts, ja nepieciešams, būtu jāpiemēro tādā strīdā kā pamatlietā, par Beniluksa preču zīmes spēkā esamību.

20. Šādos apstākļos ar 2015. gada 13. maija lēmumu, kas Tiesā iesniegts 2015. gada 20. maijā, *rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Konvencija (*Gerechthof Den Haag* [Hāgas Apelācijas tiesas] 2013. gada 26. novembra sprieduma 28.–34. punktā uzskaitīto iemeslu dēļ) ir uzskatāma par vēlāku nolīgumu un tādējādi Konvencijas 4.6. pants nav uzskatāms par konkrētas jomas regulējumu regulas [Nr. 44/2001] 71. panta izpratnē?

Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša:

2) Vai no regulas [Nr. 44/2001] 22. panta 4. punkta izriet, ka starptautiskā jurisdikcija izskatīt attiecīgo lietu ir kā Beļģijas, tā arī Nīderlandes un Luksemburgas tiesām?

3) Ja nē, tad kā šādā gadījumā kā pamatlietā ir jānosaka, vai starptautiskā jurisdikcija ir Beļģijas, Nīderlandes vai Luksemburgas tiesām? Vai šīs (konkrētākās) starptautiskās jurisdikcijas noteikšanas nolūkā (tomēr) var piemērot Konvencijas 4.6. pantu?”

21. Vienīgi Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. Tiesas sēde netika sasaukta.

IV – Analīze

A – Par Regulas Nr. 44/2001 71. panta interpretāciju

1) Par pirmā prejudiciālā jautājuma priekšmetu

22. Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā lūdz Tiesai noteikt to, kādā veidā Konvencijas 4.6. pantā un Regulā Nr. 44/2001 paredzētie jurisdikcijas noteikumi būtu jāsaista kopā attiecībā uz pēdējās minētās 71. pantu, ja notiek tā, ka šo divu instrumentu piemērošanas jomas, kas pilnībā nepārklājas, atbilst viena otrai gan teritoriāli, gan materiāli, gan laika ziņā.

23. Tā kā strīds pamatlietā ir par Beniluksa preču zīmes spēkā esamību, Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkts ir tiesību norma, ko iesniedzējtiesa it īpaši plāno izmantot šajā lietā, lai pamatotu savu jurisdikciju, ņemot vērā, ka jurisdikcija varētu būt citas dalībvalsts tiesām, ja piemērotu Konvencijas 4.6. pantu. Tomēr tā formulēja savu pirmo jautājumu tādējādi, ka tas ietver visas Regulas Nr. 44/2001

25 — Spriedums *H&M AB u.c./G-Star* (ECLI:NL:GHDHA:2013:4466), pieejams tīmekļa vietnē: <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:GHDHA:2013:4466>.

26 — Iesniedzējtiesa norāda, ka tādējādi *Gerechthof Den Haag* (Hāgas apelācijas tiesa) 2013. gadā ieņemtā nostāja “ir saskaņā ar rakstu, kas bija publicēts par šo pašu priekšmetu”, proti: Schaafsma, S. J., “Samenloop van EEX en BVIE”, *Intellectuele eigendom & reclamerecht (IER)*, 2012, 593. un nākamās lpp., it īpaši 8. punkts. Man šķiet, ka šā raksta autors ir bijis viens tiem, kas pasludināja attiecīgo spriedumu.

tiesību normas. Es arī uzskatu, ka jautājums par šo abu starptautisko instrumentu mijiedarbību nerodas tikai attiecībā uz minēto 22. panta 4. punktu. Tiešām ir iespējams, ka dažādās situācijās citi šajā regulā ietvertie jurisdikcijas noteikumi konkurē ar Konvencijas 4.6. panta jurisdikcijas noteikumiem tiesvedībā, kas attiecas uz preču zīmju un dizainparaugu aizsardzību²⁷. Tāpēc nevajadzētu aizmirst šo iespēju, izskatot šajā lietā uzdoto pirmo jautājumu, un sniegt uz to vispārīgi piemērojamu atbildi.

24. Regulas Nr. 44/2001 71. panta nolūks ir saglabāt to, ka tiek piemēroti jurisdikcijas noteikumi, kas ietverti konvencijās par “konkrētiem jautājumiem”, kuras savā starpā vai ar trešajām valstīm, ir noslēgušas dalībvalstis²⁸ Konvencijas materiālajai piemērošanas jomai atšķirībā no minētās regulas ir īpašs raksturs. Šajā sakarā jāprecizē, ka pretēji tam, kā varētu likt domāt tās nosaukuma saīsinātais variants, Konvencijas darbības joma neattiecas uz visām intelektuālā īpašuma tiesībām, bet tikai uz “preču zīmēm un dizainparaugiem”²⁹. Savukārt Regula Nr. 44/2001 un it īpaši tās 22. panta 4. punkts aptver plašāku intelektuālā īpašuma tiesību spektru³⁰. Tādējādi no minētā 71. panta formulējuma parasti vajadzētu izrietēt, ka pamatlietā ir piemērojami Konvencijas 4.6. panta jurisdikcijas noteikumi, nevis šīs regulas 22. panta 4. punkta noteikumi.

25. Tomēr Tiesa šī 71. panta formulējumu interpretēja tādējādi, ka “noteikumu par jurisdikciju [...], kas paredzēti speciālās konvencijās, kuru *līgumslēdzējas puses* dalībvalstis *jau bija brīdī, kad šī regula stājās spēkā*, iedarbība principā ir tāda, ka šīs regulas tiesību normu piemērošana attiecībā uz to pašu jautājumu ir izslēgta”, ja strīds ietilpst šādas konvencijas piemērošanas jomā³¹. Tā pamatoja šo ierobežojošo interpretāciju ar to, ka atšķirībā no minētā 71. panta, kurā izmantots formulējums “ir līgumslēdzējas puses”, Briseles konvencijas 57. pantā, no kura iepriekš minētais ir pārņemts, bija izmantots formulējums “ir *vai būs* līgumslēdzējas puses” un tajā bija precizēts, ka šī konvencija pretēji Regulai Nr. 44/2001 pieļauj atšķirīgu jurisdikcijas noteikumu piemērošanu, ko līgumslēdzējas valstis varēja apstiprināt *arī nākotnē*, noslēdzot speciālas konvencijas³².

26. *Rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa) jautā Tiesai, kā šajā lietā būtu īstenojami šie saskaņošanas principi, ņemot vērā to, ka Konvencija neapšaubāmi tika noslēgta pēc tam, kad bija stājusies spēkā Regula Nr. 44/2001³³, tomēr tās mērķis būtībā bija apvienot divas Beniluksa konvencijas, kuras savukārt bija noslēgtas pirms šī datuma³⁴. Citiem vārdiem, tā jautā, vai Konvencija ir uzskatāma par “vēlāku” nolīgumu nekā šī regula, no kā izrietētu, kā *Gerechtshof Den Haag* (Hāgas apelācijas tiesa) to jau ir nospriedusi citā lietā³⁵, ka pamatlietā būtu jāpiemēro šī pēdējā instrumenta, un nevis Konvencijas tiesību normas.

27 — Regulas Nr. 44/2001 vispārīgais regulējums ir piemērojams citām darbībām, nevis tās 22. panta 4. punktā noteiktajām darbībām attiecībā uz intelektuālā īpašuma tiesību “reģistrāciju vai likumību” (attiecībā uz Briseles konvencijas 16. panta 4. punktu, kas atbilst šai pēdējai tiesību normai, skat. spriedumu, 1983. gada 15. novembris, *Duijnste*, 288/82, EU:C:1983:326, 23. un nākamie punkti). Tādējādi uz prasībām par Beniluksa preču zīmes pārkāpumu varētu attiekties gan Konvencijas 4.6. pants, gan šīs regulas 5. panta 3. punkts, ko piemēro civiltiesību pārkāpumiem – kā tas bija lietā, kurā tika pieņemts *Gerechtshof Den Haag* (Hāgas apelācijas tiesas) spriedums, kas minēts lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, skat. šo secinājumu 18. punktu – vai arī minētās regulas 31. pants par pagaidu pasākumiem (skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *Solvay*, C-616/10, EU:C:2012:445, 31. un nākamie punkti).

28 — Jāprecizē, ka pretēji 71. pantam, kas *saglabā ietekmi* “konvencijām, kurās dalībvalstis ir līgumslēdzējas puses un kuras saistībā ar konkrētiem jautājumiem” reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildīšanu” (mans izcēlums), Regulas Nr. 44/2001 69. pantā ir paredzēts, ka šī pēdējā *aizstāj* konvencijas, kas noslēgtas starp dalībvalstīm, un reglamentē šos pašus jautājumus, bet kuras ir *vispārīgi piemērojamas*. Turklāt, pat ja ir noslēgta speciāla konvencija, minētās regulas noteikumi ir jāpiemēro attiecībā uz visiem jurisdikcijas jautājumiem, kas tajā nav ietverti (attiecībā uz Briseles konvencijas 57. pantu, kas atbilst šīs regulas 71. pantam, skat. spriedumu, 1994. gada 6. decembris, *Tatry*, C-406/92, EU:C:1994:400, 25. un 27. punkts).

29 — Skat. šo secinājumu 3. punktu, kā arī 11. un nākamos punktus.

30 — Minētais 22. panta 4. punkts vienlaikus aptver “patentu[s], preču zīm[es], dizainparaugu[s] vai cit[as] līdzīg[as] tiesīb[as] [...]”, kas jādeponē vai jāreģistrē”. Šis pēdējais formulējums it īpaši ietver augu šķirņu aizsardzību (skat. Jenard, P., *Rapport sur la convention du 27. septembre 1968 concernant la compétence judiciaire et l'exécution des décisions en matière civile et commerciale* [Ziņojumu par 1968. gada 27. septembra konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās], OV 1979, C 59, 36. lpp., turpmāk tekstā – “Jenard ziņojums”).

31 — Mans izcēlums. Skat. spriedumus, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243, 45.–48. punkts), kā arī 2014. gada 4. septembris, *Nickel & Goeldner Spedition* (C-157/13, EU:C:2014:2145, 37. punkts).

32 — Mans izcēlums. Spriedums, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243, 37. un 38. punkts).

33 — Jāatgādina, ka Konvencija stājās spēkā 2006. gada 1. septembrī, tātad pēc tam, kad bija stājusies spēkā Regula Nr. 44/2001, kas atbilstoši tās 76. pantam visās trijās dalībvalstīs, kuras veido Beniluksu, notika 2002. gada 1. martā.

34 — Skat. šo secinājumu 11. punktu.

35 — Skat. šo secinājumu 18. punktu.

27. Komisija ierosina atbildēt uz pirmo prejudiciālo jautājumu, ka, ņemot vērā tās spēkā stāšanās datumu, Konvencija neietilpst atrunas, kas paredzēta Regulas Nr. 44/2001 71. pantā, *ratione temporis* piemērošanas jomā un tādējādi šīs Konvencijas 4.6. pantā ietvertais jurisdikcijas noteikums nevar prevalēt pār minētās regulas jurisdikcijas noteikumiem. Es savukārt uzskatu, ka, lai gan formāli Konvencija ir pieņemta vēlāk nekā Regula Nr. 44/2001, tajā ietvertie īpašie jurisdikcijas noteikumi ir ievērojami senāki nekā tie, kas ietverti šajā regulā un tātad tiem būtu jāprevalē pār pēdējiem turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ.

2) Par Regulas Nr. 44/2001 71. panta piemērošanu Konvencijā ietvertajiem jurisdikcijas noteikumiem

a) Par Regulas Nr. 44/2001 71. pantā izklāstītā pārākuma principa piemērošanu vēlākām speciālām konvencijām

28. Regulas Nr. 44/2001 preambulas 25. apsvērumā ir norādīts, ka tās 71. pantā noteikto speciālo konvenciju pārākumu pamato “dalībvalstu noslēgto starptautisko saistību ievērošana”. Kā to norāda Komisija, šajā apsvērumā paustās bažas galvenokārt attiecas uz nolīgumiem ar trešajām valstīm³⁶. Tomēr nav apstrīdams, ka 71. pantā minētā iebilde attiecas arī uz konvencijām, kas noslēgtas tikai starp dalībvalstīm, kā tas ir Beniluksa konvenciju gadījumā.

29. Šajā ziņā jāuzsver, ka pretēji vairākām citām regulām, arī saistībā ar tiesību iestāžu sadarbību civillietās, Regulā Nr. 44/2001 nav ietverts noteikums, saskaņā ar kuru “dalībvalstu attiecībās [šai regulai] ir [būtu] prioritāte salīdzinājumā ar tikai divu vai vairāku dalībvalstu noslēgtām konvencijām, ciktāl tās skar jautājumus, kas reglamentēti ar [šo] regulu”³⁷, formula, kas liek izslēgt nolīgumus starp dalībvalstīm – pretstatā tiem, kas noslēgti ar trešajām valstīm – pat ja tie ir speciāli un senāki par attiecīgo regulu.

30. Šī Regulas Nr. 44/2001 īpatnība ir it īpaši būtiska, jo tā tika pilnībā pārstrādāta 2012. gadā un, neskatoties uz praktiskām grūtībām, kas tika konstatētas attiecībā uz minētā 71. panta piemērošanas jomas izvērtējumu³⁸, Savienības likumdevējs nav mainījis tā saturu³⁹. Regulas Nr. 1215/2012, ar ko tika aizstāta Regula Nr. 44/2001, 71. pants nepašaubāmi tika būtiski papildināts ar Regulu Nr. 542/2014⁴⁰, bet neierobežoja principu, saskaņā ar kuru speciālajās konvencijās, arī tajās, kuras noslēgtas tikai starp dalībvalstīm, ietvertie jurisdikcijas noteikumi ļauj atkāpties no tiem jurisdikcijas noteikumiem, kas tagad ir ietverti Regulā Nr. 1215/2012.

36 — *Jenard* ziņojumā (*op. cit.*, 60. lpp.) attiecībā uz Briseles konvencijas 57. pantu, kas atbilst minētajam 71. pantam, ir minēts, ka “Kopienas dalībvalstis, pieņemot šos nolīgumus konkrētās jomās, vairumā gadījumu bija uzņēmušas saistības pret trešajām valstīm, un nedrīkst tos grozīt bez šo valstu piekrišanas”.

37 — Skat. it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. jūlija Regulas (EK) Nr. 864/2007 par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) (OV 2007, L 199, 40. lpp.) 28. panta 2. punktu, Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regulas (EK) Nr. 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV 2008, L 177, 6. lpp.) 25. panta 2. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 4. jūlija Regulas (ES) Nr. 650/2012 par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2012, L 201, 107. lpp.) preambulas 73. apsvērumu *in fine* un 75. panta 2. punktu. Skat. iepriekš līdzīgu Padomes 2000. gada 29. maija Regulas (EK) Nr. 1346/2000 par maksātspējas procedūrām (OV 2000, L 160, 1. lpp.) 49. panta 1. punkta un Padomes 2003. gada 27. novembra Regulas (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu 59. panta 1. punkta formulējumu (OV 2003, L 338, 1. lpp.).

38 — Skat. Hess, B., Pfeiffer, T., un Schlosser, P., *Study JLS/C4/2005/03 – Report on the Application of Regulation Brussels I in the Member States*, Université Ruprecht Karls, Heidelberg, 2007, 67. un nākamās lpp., it īpaši 145. punkts, kā arī, pēc šī pētījuma, Komisijas 2009. gada 21. aprīļa ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai par Regulas Nr. 44/2001 piemērošanu [COM (2009) 174, galīgā redakcija, 3.8.1. punkts].

39 — Iznemot vienu nelielu labojumu (skat. šo secinājumu 9. zemsvītras piezīmi).

40 — Skat. šo secinājumu 10. punktu.

31. Regulas Nr. 44/2001 71. panta otrais mērķis, kam, manuprāt, šajā lietā ir nozīmīga loma, ir ņemt vērā to, ka speciālajās konvencijās ietvertie jurisdikcijas noteikumi tika pieņemti, ņemot vērā konkrētās jomas īpatnības, un tādējādi šiem noteikumiem ir lietderība, kas būtu jāsauglabā⁴¹. Tas it īpaši attiecas uz jurisdikcijas noteikumiem, kas pielāgoti intelektuālā īpašuma jautājumiem starptautiskajās konvencijās, kurus šīs regulas izstrādātāji nevēlējās izslēgt no to jomas⁴².

32. No iepriekš minētā ir jāsecina, ka Regulas Nr. 44/2001 71. pants ir ticis izstrādāts, lai arī turpmāk varētu piemērot speciālajās konvencijās, kuras dalībvalstis noslēgušas pirms tās stāšanās spēkā, ietvertos jurisdikcijas noteikumus, ciktāl šo noteikumu saturs ir atbilstošs attiecīgajam jautājumam un saskaņā ar Tiesas judikatūru, ar nosacījumu, ka tie atbilst principiem, kas reglamentē tiesu iestāžu sadarbību civillietās un komercietās Savienībā⁴³. Es uzskatu, ka šāda labvēlīga pieeja būtu it īpaši jāpiemēro attiecībā uz Konvencijas 4.6. pantu, ņemot vērā tā būtību.

b) Par jurisdikcijas noteikumiem, kas Konvencijā pārņemti no speciālām konvencijām, kuras noslēgtas pirms Regulas Nr. 44/2001 stāšanās spēkā

33. Iesniedzējtiesa un Komisija norāda, ka ar Konvenciju tika aizstātas konvencijas, kas trijās dalībvalstīs, kuras ietilpst Beniluksā, kopš 1971. gada bija spēkā attiecībā uz preču zīmēm un kopš 1975. gada – attiecībā uz dizainparaugiem, neveicot tajās būtiskas izmaiņas attiecībā uz to saturu. Tostarp Konvencijas 4.6. pantā, kas ir vienīgā atbilstošā tiesību norma šajā lietā⁴⁴, ir tieši pārņemti jurisdikcijas noteikumi, kas bija noteikti šajos senākajos instrumentos, tos tikai terminoloģiski pielāgojot, tāpēc, ka šis jaunais teksts vienlaikus attiecas uz preču zīmēm un dizainparaugiem⁴⁵.

34. Komisija tomēr uzskata, ka, lai atbildētu uz pirmo prejudiciālo jautājumu, nav nozīmes tam, ka Konvencijas normas ir līdzīgas Beniluksa konvenciju normām, kuras tā aizstāja. Es tomēr uzskatu, ka ir svarīgi ņemt vērā to, ka, pieņemot minēto 4.6. pantu, trīs Konvencijas līgumslēdzējas valstis vienkārši saglabāja to speciālo noteikumu saturu, kas jau tika piemēroti pirms Regulas Nr. 44/2001 stāšanās spēkā, nekādā veidā nemainot to būtību.

35. Tā kā viens no Regulas Nr. 44/2001 71. panta mērķiem ir ļaut konkrētajam jautājumam piemērot atbilstošākos noteikumus⁴⁶, šāds apsvērums, manuprāt, pamato to, ka jurisdikcijas noteikumi, kas pārņemti Konvencijas 4.6. pantā, prevalē pār šīs regulas jurisdikcijas noteikumiem. Tādējādi, kā to atzīst Komisija, Konvencijas mērķis ir paredzēt speciālus noteikumus, kuros būtu ņemtas vērā

41 — Skat. spriedumu, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243, 48. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī *Jenard* ziņojumu (*op. cit.*, 60. lpp.), kurā uzsvērts, ka “šajos nolīgumos paredzētos jurisdikcijas noteikumus nosaka to jomām raksturīgie apsvērumi”. Turklāt, veicot Regulas Nr. 44/2001 sagatavošanas darbus, kopīgā deklarācijā “par 71. un 72. pantu, kā arī sarunu ietvaros Hāgas konferencē par starptautiskajām privāttiesībām”, Eiropas Savienības Padome un Komisija paziņoja, ka “ņemot vērā lietderību, ko dažkārt var panākt izstrādājot speciālus noteikumus konkrētās jomās, Padome un Komisija pievērš īpašu uzmanību iespējai uzsākt sarunas, lai noslēgtu starptautiskus nolīgumus dažās no šīm jomām” (skat. Padomes ģenerālsekretariāta 2000. gada 14. decembra dokumentu Nr. 14139/00, JUSTCIV 137, I pielikums, 3. lpp., 2. punkts).

42 — Komisijas 1999. gada 14. jūlija priekšlikumā Padomes Regulai (EK) par jurisdikciju un tiesas spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, kura rezultātā tika pieņemta Regula Nr. 44/2001, starp speciālajām konvencijām, kuras jāturpina piemērot, kuras sākotnēji uzskaitītas tā 63. pantā, bija skaidri minēta Minhenes konvencija par Eiropas patentu, kura ir arī pieminēta šā priekšlikuma 22. panta 4. punktā [COM (1999) 348, galīgā redakcija, 42. un 58. lpp].

43 — Attiecībā uz pēdējo skat. judikatūru, kas minēta šo secinājumu 37. punktā.

44 — Tā kā lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtībā attiecas uz savstarpējo saikni starp Konvencijas 4.6. pantā paredzētajiem jurisdikcijas noteikumiem un Regulā Nr. 44/2001 paredzētajiem jurisdikcijas noteikumiem, manuprāt, ir nepieciešams koncentrēt uzmanību uz šāda veida noteikumiem, tāpat neanalizējot materiālās tiesību normas, kas noteiktas citos šīs konvencijas noteikumos. Pēc analogijas skat. Schlosser, P., *Rapport sur la convention relative à l'adhésion du Royaume de Danemark, de l'Irlande et du Royaume Uni de Grande Bretagne et d'Irlande du Nord à la convention de Bruxelles ainsi qu'au protocole concernant son interprétation par la Cour de justice* [Ziņojumu par Konvenciju par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanas Briseles konvencijai, kā arī protokolam par Tiesas veikto interpretāciju] (OV 1979, C 59, 139. lpp., 238. punkts *in fine*, turpmāk tekstā – “Schlosser ziņojums”).

45 — Skat. šo secinājumu 11. un nākamās punktus.

46 — Skat. arī šo secinājumu 31. punktu.

Beniluksa preču zīmes īpatnības, proti, tā ir īpaša preču zīme, kas nav nedz sadalīta starp attiecīgajām dalībvalstīm, nedz arī īpaši saistīta ar kādu no šīm valstīm. Tādējādi jurisdikcijas noteikumi, kas pārņemti Konvencijas 4.6. pantā, manuprāt, ir labāk piemēroti, lai risinātu strīdus par Beniluksa preču zīmi, nekā jurisdikcijas noteikumi, kas paredzēti Regulā Nr. 44/2001.

36. Tas it īpaši attiecas uz šīs regulas 22. panta 4. punkta noteikumu, kurš atšķirībā no Konvencijas 4.6. panta netika paredzēts piemērošanai tādiem strīdiem kā pamatlietā. Es vēlāk atgriezīšos pie minētā 22. panta 4. punkta iespējamās piemērošanas ierobežojumiem šajā lietā, bet tagad vēlos minēt galvenos šāda negatīva atzinuma iemeslus. Šajā ziņā jāuzsver, no vienas puses, ka šīs tiesību normas formulējums neļauj tieši noteikt, kuras tiesas jurisdikcijā ir šāda veida strīda izskatīšana⁴⁷, savukārt Konvencijas 4.6. pantā ir izklāstīta virkne konkrētāku jurisdikcijas noteikšanas kritēriju⁴⁸. No otras puses, šis pēdējais pants atšķirībā no Regulā Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta izslēdz to, ka tikai vieta, kur ir lūgta preču zīmes reģistrācija vai kur tā ir reģistrēta, nosaka attiecīgo jurisdikciju, lai izvairītos no jurisdikcijas koncentrēšanās vienā no Beniluksa valstīm⁴⁹. Visbeidzot ir jānorāda, ka Savienības likumdevējs pats ir mēģinājis pieņemt jurisdikcijas noteikumus, atkāpjoties no Regulā Nr. 44/2001, kad šāda veida intelektuālo īpašumu apliecinājoši dokumenti, kuriem ir vienota ietekme vairākās dalībvalstīs, tika ieviesti Savienības līmenī⁵⁰.

37. Turklāt es uzskatu, ka Konvencijas 4.6. pantā ietvertu jurisdikcijas noteikumu piemērošana šajā lietā nekādā ziņā neapdraud, gluži pretēji, galvenos principus par dalībvalstu tiesu iestāžu sadarbību civillietās un komercietās, kuru ievērošanu Tiesa nodrošina gadījumā, ja šajā jomā tiek piemēroti speciālo starptautisko konvenciju noteikumi⁵¹. Ņemot vērā to īpatnības, it īpaši ciktāl tie precīzāk un līdzsvarotāk, nekā to atļauj Regulā Nr. 44/2001 22. panta 4. punkts⁵², nosaka piemērotāko tiesu, lai lemtu par Beniluksa preču zīmes likumību, manuprāt, Konvencijas 4.6. panta noteikumi atbilst tiem minētajiem principiem, kas attiecas uz jurisdikcijas noteikumiem⁵³.

38. Turklāt es nepiekrītu Komisijas viedoklim, saskaņā ar kuru, ja Tiesa lemtu, ka Konvencijas 4.6. pants prevalē pār konkurējošām Regulā Nr. 44/2001 normām, tas būtu pretrunā LESD 3. panta 2. punktā izklāstītajiem un Tiesas judikatūrā precizētajiem noteikumiem, ka dalībvalstis nedrīkst savā starpā noslēgt nolīgumus, kas var "ietekmēt kopīgos noteikumus", kuri paredzēti Regulā Nr. 44/2001, "vai grozīt to piemērošanas jomu", jo Savienībai šajā jomā ir ekskluzīva kompetence⁵⁴. Taisnība, ka

47 — Skat. šo secinājumu 56. punktu.

48 — Saskaņā ar minēto 4.6. pantu jurisdikciju var piešķirt ar tiesas izvēles klauzulu; ja nav šādas skaidri izteiktas vienošanās, jurisdikciju nosaka vai nu pēc atbildētāja domicila, vai arī attiecīgo saistību rašanās vai izpildes vietas (1. punkts); pakārtoti, prasītājs var celt prasību vietā, kur tam ir pastāvīga adrese vai dzīvesvieta, ja tās atrodas Beniluksa teritorijā, vai, ja tas tā nav, tas var izvēlēties vai nu Briseles, Hāgas, vai Luksemburgas tiesu (2. punkts).

49 — Skat. Konvencijas 4.6. panta 1. punkta pēdējo teikumu. No *LBM* 37. panta paskaidrojuma raksta (*op. cit.*) izriet, ka tajā ietvertu jurisdikcijas noteikumu, kas pārņemti Konvencijas 4.6. pantā, izstrādātāju mērķis tostarp bija "nedot priekšroku kādai vienai no līgumslēdzēju valstu tiesām" un "novērst pārmērīgu tiesas jurisdikcijas paplašināšanu vietā, kur būs [varētu būt] izveidots Beniluksa preču zīmju birojs", kurš tika aizstāts ar Beniluksa Intelektuālo īpašuma organizāciju, atbilstoši Konvencijas 5.1. pantam. Šī atteikšanās no jurisdikcijas centralizācijas vienā valstī, manuprāt, atbilst slavējamiem centieniem nodrošināt taisnīgu sadali strīdīgu gadījumu izskatīšanā starp valstu tiesām, kā arī nodrošināt taisnīgu lingvistisku attieksmi pret tiesvedības dalībniekiem, ar to saprotot, ka reģionālā savienībā, kurā mūsdienās tiek izmantota gan holandiešu valoda, gan franču valoda, manuprāt, ir lietderīgi, lai kāda no šīm oficiālajām valodām nebūtu dominējošā stāvoklī attiecībā pret otru valodu.

50 — Šajā ziņā skat. šo secinājumu 58. un nākamos punktus.

51 — Skat. spriedumu, 2014. gada 4. septembris, *Nickel & Goeldner Spedition* (C-157/13, EU:C:2014:2145, 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā judikatūrā par konvenciju, kas noslēgta ar trešajām valstīm, proti, Konvenciju par kravu starptautisko autopārvadājumu līgumu (tā dēvētā *CMR*), kas parakstīta 1956. gada 19. maijā Ženēvā, Tiesa it īpaši norāda uz "Regulas Nr. 44/2001 preambulas 6., 11., 12. un 15.–17. apsvērumā minēto nolēmumu civiltiesību un komercietību jomā brīvas aprites principu, kompetento tiesu paredzamības principu un attiecīgi personu tiesiskās noteiktības principu, pareizu tiesvedības interešu principu, vienlaicīgu tiesvedību riska maksimālas samazināšanas principu, kā arī tiesu savstarpējas uzticēšanās Savienībā principu".

52 — Skat. arī šo secinājumu 36., 56. un 60. punktu.

53 — Proti, jurisdikcijas noteikumiem, kas ietverti minētajā 4.6. pantā, ir augsts paredzamības līmenis, tie atvieglo pareizas tiesvedības intereses un ļauj samazināt vienlaicīgu tiesvedību risku, zinot, ka no secinājumu 51. zemsvītras piezīmē minētajiem principiem, tie, kas attiecas uz nolēmumu brīvu apriti un dalībvalstu savstarpēju uzticēšanos, attiecas uz nolēmumu atzišanu un izpildi (skat. spriedumu, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, 53. un 54. punkts).

54 — Šajā saistībā Komisija atsauca uz atzinumu, 2006. gada 7. februāris, 1/03 (EU:C:2006:81), kā arī spriedumu, 2012. gada 27. novembris, *Pringle* (C-370/12, EU:C:2012:756, 100. un 101. punkts). Skat. arī atzinumu, 2014. gada 14. oktobris, 1/13 (EU:C:2014:2303, 71. un nākamie punkti), kurā ir iezīmētas šīs Savienības ekskluzīvās kompetences aprīses.

Tiesa ir arī norādījusi attiecībā uz konvencijām, kas noslēgtas ar trešajām valstīm, tomēr skaidri neaprobežojoties tikai ar šādu gadījumu, ka šīs regulas 71. panta 1. punkts “nesniedz dalībvalstīm iespēju, noslēdzot jaunas speciālās konvencijas vai grozot jau spēkā esošās konvencijas, ieviest noteikumus, kas prevalētu pār Regulas Nr. 44/2001 noteikumiem”⁵⁵.

39. Tomēr es uzskatu, ka, tā kā Konvencijas 4.6. pantā ietvertajos jurisdikcijas noteikumos ir tikai pārņemtas tiesību normas no *CBM* un *CBDM*, kas pastāvēja vēl pirms Regulas Nr. 44/2001 spēkā stāšanās, apvienojot abus šos tiesību aktus, nevar uzskatīt, ka Konvencijas pieņemšana varētu būt ietekmējusi šīs regulas noteikumus vai mainījusi to piemērošanas jomu, nedz arī to, ka Konvencija ir “jauna speciāla konvencija” vai konvencija, kas “groza jau spēkā esošās konvencijas”, iepriekš minētās judikatūras izpratnē.

40. Šādos īpašos apstākļos, kad divas par Regulu Nr. 44/2001 senākas Beniluksa konvencijas tika vienkārši pārņemtas citā Beniluksa konvencijā, kas tika parakstīta un ratificēta pēc šīs regulas, speciālo konvenciju pārākuma principam, kurš noteikts tās 71. pantā, manuprāt, būtu jāņem vērā attiecībā pret apsvērumiem, kuri priekšroku dod formai attiecībā pret saturu. Komisijas aizstāvētā viedokļa piemērošanai būtu apšaubāms rezultāts, kas neļautu dalībvalstīm veikt vienkāršas redakcionālas vai formas izmaiņas, kuras, manuprāt, būtu nodalāmas no grozījumiem pēc būtības, kas ir aizliegti ar iepriekš minēto judikatūru.

41. Manis ieteikto neformālo Regulas Nr. 44/2001 71. panta interpretāciju, manuprāt, atbalsta Savienības primāro tiesību vispārīgi apsvērumi. No LESD 350. panta⁵⁶ izriet, ka speciāli reģionāli nolīgumi, kas noslēgti Beniluksa ietvaros, ir jāsauglabā, ja tie labāk nekā Savienības tiesību normas veicina Beniluksa mērķu sasniegšanu un ir nepieciešami, lai nodrošinātu pareizu Beniluksa sistēmas darbību⁵⁷. Uzskatu, ka šajā gadījumā patiešām bija vajadzīgs, pat ļoti, ka trīs Beniluksa valstis Konvencijas 4.6. pantā saglabā speciālos jurisdikcijas noteikumus, kurus tās bija iepriekš pieņēmušas, lai nodrošinātu vienmērīgu un līdzsvarotu starp tām pastāvošas vienotas preču zīmju sistēmas darbību⁵⁸. Šis atzinums ir balstīts uz to, ka, pirmkārt, šai sistēmai, kas pilnībā aizstāj šo valstu tiesību aktus konkrētajā jomā⁵⁹, līdz šim nav ekvivalenta Savienības tiesībās⁶⁰ un, otrkārt, šādos konkrētos apstākļos Regulas Nr. 44/2001 tiesību normu piemērošana nesniegtu tik labu rezultātu kā minētā 4.6. panta normu piemērošana.

55 — Spriedumā, 2010. gada 4. maijs, *TNT Express Nederland* (C-533/08, EU:C:2010:243, 38. punkts) ir norādīts, ka “šis secinājums ir ticis apstiprināts judikatūrā, saskaņā ar kuru, pakāpeniski ieviešot kopīgos noteikumus, dalībvalstīm vairāk nav tiesību slēgt starptautiskus nolīgumus, kas skar šos noteikumus (skat. it īpaši 1971. gada 31. marta spriedumu lietā 22/70 Komisija/Padome, saukta “AETR”, EU:C:1971:32, 17.–19. punkts, un 2002. gada 5. novembra spriedumu lietā C-467/98 Komisija/Dānija, saukta “Atvērtās debesis”, EU:C:2002:625, 77. punkts)”.

56 — Saskaņā ar minēto 350. pantu “līgumi neliedz pastāvēt vai attīstīties reģionālām apvienībām, ko veido Beļģija un Luksemburga vai Beļģija, Luksemburga un Nīderlande, ciktāl šo reģionālo apvienību mērķi nav sasniedzami, piemērojot Līgumus”.

57 — Attiecībā uz EEK līguma 233. pantu (tagadējais LESD 350. pants) skat. it īpaši spriedumu, 1995. gada 11. augusts, *Roders u.c.* (no C-367/93 līdz C-377/93, EU:C:1995:261, 40. punkts), kurā Tiesa norādīja *a contrario*, ka dalībvalstis, kas ietilpst Beniluksā, varēja atsaukties uz šo tiesību normu, lai izvairītos no saistībām, ko tām uzliek Kopienas tiesības, ja tas “bija būtiski Beniluksa sistēmas darbībai”, kā arī ģenerāladvokāta K. Tezauro [C. Tezauro] secinājumus apvienotajās lietās *Roders u.c.* (no C-367/93 līdz C-377/93, EU:C:1995:11, 8. punkts un tajā minētā judikatūra), atgādinot, ka šis noteikums “ir paredzēts, lai novērstu to, ka Kopienas tiesību piemērošana var sašķelt reģionālo savienību starp šīm trim dalībvalstīm vai kavēt tās attīstību”.

58 — Skat. apsvērumus šo secinājumu 49. zemsvītras piezīmē.

59 — Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, ka “Beniluksa valstu tiesību aktos nav valsts preču zīmju tiesības, bet vienīgi Beniluksa preču zīmju tiesības, kuras piemēro visā Beniluksa teritorijā”.

60 — Kopienas preču zīme, tagad Eiropas Savienības preču zīme (skat. šo secinājumu 80. zemsvītras piezīmi), piešķir tās īpašniekam aizsardzību, kas ir spēkā visās dalībvalstīs, bet pretēji Beniluksa preču zīmei, tās režīms neaizstāj valsts mērogā piemērojamas procedūras tiesību aktus [skat. Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi preambulas 4. un 6. apsvērumu, (OV 2009, L 78, 1. lpp.)]. Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīva 2008/95/EK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2008, L 299, 25. lpp.) noteikti īsteno to saskaņošanu, tomēr tā ir tikai daļa (skat. tās preambulas 4. un nākamās apsvērumus).

42. Līdz ar to es uzskatu, ka Konvencija ir nolīgums attiecībā uz konkrētu jomu, kuras ligumslēdzējas puses ir dalībvalstis Regulas Nr. 44/2001 71. panta izpratnē, un tādēļ jurisdikcijas noteikumi, kas ietverti minētās konvencijas 4.6. pantā, prevalē pār jurisdikcijas noteikumiem, kas ietverti šajā regulā, gadījumā, ja to piemērošanas jomas pārklājas. Tāpēc uz pirmo prejudiciālo jautājumu es ierosinu atbildēt, ka šis 71. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja pārrobežu strīds ietilpst gan šīs regulas, gan Konvencijas piemērošanas jomā, tad dalībvalsts atbilstoši minētā panta 1. punktam var piemērot jurisdikcijas noteikumus, kas paredzēti šīs konvencijas 4.6. pantā.

B – Par Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta interpretāciju

1) Par otrā un trešā prejudiciālā jautājuma priekšmetu

43. Otrā un trešā jautājumu iesniedzējtiesa uzdod pakārtoti, tikai gadījumā, ja, atbildot uz pirmo uzdoto jautājumu, Tiesa lemtu, ka Regulas Nr. 44/2001 tiesību normas prevalē pār jurisdikcijas noteikumu, kas paredzēts Konvencijas 4.6. pantā. Es uzskatu, ka tā tam nevajadzētu būt. Ja Tiesa apstiprinās manis piedāvāto minētās regulas 71. panta interpretāciju, tad uz šiem diviem jautājumiem nebūs jāatbild. Tomēr, lai nodrošinātu izsmeļošu informāciju, es sniegšu šādus apsvērumus par šo tēmu.

44. Vispirms ir jāprecizē, ka, ņemot vērā saistību starp šiem abiem jautājumiem, kas abi, manuprāt, attiecas uz to, kāda nozīme un tvērums būtu jāpiešķir Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktam saistībā ar tādu strīdu kā pamatlietā, ja uz tiem jāsniedz atbilde, tie ir jāizskata kopā.

45. Iesniedzējtiesa, pieņemot, ka šā 22. panta 4. punktā ietvertais jurisdikcijas noteikums ir jāpiemēro tādā strīdā kā šajā gadījumā, kas attiecas uz iespējamu Beniluksa preču zīmes spēkā neesamību, uzskata, ka pastāv šaubas attiecībā uz to, kāda nozīme šajos apstākļos būtu jāpiešķir vārdiem “tās dalībvalsts tiesas, kurā deponēšana vai reģistrācija tika pieprasīta”, kas ir būtisks piesaistes kritērijs saskaņā ar šīs normas noteikumiem attiecībā uz preču zīmes spēkā esamību.

46. Lai pamatotu savu otro jautājumu, tā būtībā norāda, ka lūgums reģistrēt Beniluksa preču zīmi attiecas uz visu Beniluksa teritoriju, tādējādi, ka katras tajā ietilpstošās dalībvalsts tiesām – tāpat Beļģijas, Luksemburgas un Nīderlandes tiesām – varētu būt kopīga jurisdikcija, ņemot vērā minētā 22. panta 4. punkta formulējumu.

47. Ja Tiesa neizvēlētos šādu interpretāciju, [iesniedzējtiesa] ar savu trešo jautājumu lūdz precizēt, pirmkārt, kurai no šīm trijām dalībvalstīm būtu starptautiskā jurisdikcija šajā jomā, un, otrkārt, vai teritoriālās jurisdikcijas noteikšanas kritēriji, kas paredzēti Konvencijas 4.6. pantā, varētu tikt izmantoti šajā stadijā, lai noteiktu attiecīgo valsti.

48. Savos apsvērumos Komisija, manuprāt, pareizi, iesaka atbildēt uz otro jautājumu, ka “regulas [Nr. 44/2001] 22. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka strīdā par Beniluksa preču zīmes reģistrāciju vai spēkā esamību gan Beļģijas tiesām, gan Nīderlandes tiesām un Luksemburgas [tiesām] ir starptautiska jurisdikcija izskatīt šo strīdu”. Komisija nesniedza nekādus apsvērumus par trešo jautājumu. No savas puses es par šo jautājumu izteikšu dažus apsvērumus.

2) Par tiesām, kurām ir jurisdikcija izskatīt strīdu par Beniluksa preču zīmes likumību, ja tiek piemērots Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkts

a) Par Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktā ietvertā jurisdikcijas noteikuma saturu

49. Jāatgādina, kā tas norādīts Regulas Nr. 44/2001 22. pantā *ab initio*, ka visiem jurisdikcijas noteikumiem, kas izklāstīti šī panta 1.–5. punktā, ir kopīga iezīme tikt piemērotiem neatkarīgi no vietas, kur atrodas pušu domicils⁶¹, un noteikt jurisdikciju, kurai ir ekskluzīvs un obligāts raksturs, kas ar īpašu spēku attiecas kā uz lietas dalībniekiem, tā uz tiesām⁶². Tā kā šie īpašie noteikumi tādējādi rada atkāpi ne tikai no šīs regulas 2. pantā noteiktā vispārīgā regulējuma, kas sliecas atbalstīt atbildētāju, bet arī no iespējas brīvprātīgi paplašināt jurisdikciju, kas ir principā pieejama pusēm⁶³, tie ir interpretējami šauri⁶⁴.

50. Pretēji tam, kas norādīts Komisijas rakstveida apsvērumos⁶⁵, Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkts, kurā vispārīgi minētas “[vienas] dalībvalsts tiesas”, tikai nosaka dalībvalsti, kurai ir jurisdikcija *ratione materiae* saskaņā ar šo tiesību normu, tomēr nesadalot jurisdikciju attiecīgās dalībvalsts iekšienē, kā to Tiesa jau ir lēmusi⁶⁶.

51. Minētā 22. panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, ja pārrobežu strīds ir par tāda intelektuālā īpašuma tiesības apliecinājošu dokumenta, piemēram, preču zīmes, reģistrāciju vai likumību, kas jādeponē vai jāreģistrē, starptautiskā jurisdikcija tiek piešķirta tikai “tās dalībvalsts tiesām, kurā deponēšana vai reģistrācija ir piemērota, notikusi vai kurā to uzskata par notikušu saskaņā ar kāda Kopienas akta vai starptautiskas konvencijas noteikumiem”. Šī 4. punkta otrajā daļā ir piebilsts, ka īpašajā Eiropas patenta darbības jomā, ko regulē Minhenes konvencija, “katras dalībvalsts tiesai ir jurisdikcija tiesvedībā attiecībā uz visu attiecīgajai valstij piešķirto Eiropas patentu reģistrāciju vai likumīgumu”⁶⁷.

52. Šādai ekskluzīvai šajās divās daļās noteiktajai piesaistei dalībvalstij, kura ir tieši atbildīga par attiecīgā dokumenta izsniegšanu, ir jābūt precīzai. Tā atspoguļo likumdevēja gribu nodrošināt atbilstību mērķiem par ciešu saikni starp tiesu un lietu un par pareizu tiesvedību, kas Regulas Nr. 44/2001 preambulas 12. apsvērumā minēti kā pamatojums atbildētāja domicila tiesas ekskluzīvai jurisdikcijai.

61 — Regulas Nr. 44/2001 4. panta 1. punkts nodrošina tās 22. panta tiesību normu piemērošanu, pat ja atbildētāja domicils nav dalībvalsts teritorijā.

62 — Attiecībā uz Briseles konvencijas 16. pantu, kas atbilst Regulas Nr. 44/2001 22. pantam, skat. spriedumu, 2006. gada 13. jūlijs, *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, 24. punkts).

63 — Regulas Nr. 44/2001 23. panta 5. punkts un 24. pants attiecīgi aizliedz to, ka vai nu nolīgums, ar kuru piešķir jurisdikciju, vai atbildētāja brīvprātīga stāšanās tiesas priekšā ļauj apiet ekskluzīvās jurisdikcijas noteikumu, kas paredzēts minētās regulas 22. pantā. Es norādu, ka savukārt Konvencijas 4.6. pants veicina tiesas izvēles klauzulas izmantošanu.

64 — Skat. spriedumu, 2011. gada 12. maijs, *BVG* (C-144/10, EU:C:2011:300, 30. punkts), kurā uzsverta nepieciešamība “šauri interpretēt” visas minētā 22. panta tiesību normas, kā arī spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *Komu* u.c. (C-605/14, EU:C:2015:833, 24. punkts), kurā atgādāts, ka “Regulas [Nr. 44/2001] 22. panta 1. punkta noteikumi nav jāinterpretē plašāk, kā to prasa šo noteikumu mērķis, jo tie ir izņēmums no vispārējiem jurisdikcijas noteikumiem šajā regulā [..]. Šīs normas liedz pusēm tiesas izvēli, kas citādi tam būtu, un dažos gadījumos tām ir jāvērsas tās valsts tiesā, kura nav nevienas puses domicila valsts tiesa”.

65 — Komisija, manuprāt, kļūdaini apgalvo, ka “22. panta 4. punktā noteikto kritēriju piemērošana principā ļauj noteikt *tikai vienu* valsts tiesu, kurai ir jurisdikcija. Atkarībā no situācijas runa ir par tās dalībvalsts *tiesu*”, kurā attiecīgo intelektuālo īpašumu apliecinājošs dokuments ir deponēts vai reģistrēts (mans izcēlums).

66 — Skat. spriedumu, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 48. punkts).

67 — *Schlosser* ziņojumā ir norādīts, ka jurisdikcija attiecīgi ir nevis tās valsts tiesām, kurā Eiropas patenta pieteikums ticis iesniegts, bet gan tikai tās valsts tiesām, kurā šis pieteikums tiek uzskatīts par likumīgu un ir jāapstrīd (*op. cit.*, 123. lpp.).

53. Tās valsts tiesas, kurā šim dokumentam būs tiesiskās sekas, tiek uzskatītas par “vispiemērotākajām”⁶⁸, lai lemtu par tā reģistrāciju vai spēkā esamību attiecībā uz tam piemērojamajiem tiesību aktiem, proti, parasti šīs pašas valsts, kuras teritorijā tiesību aizsardzība ir jānodrošina, tiesību aktiem⁶⁹. Kā to uzsvēr Komisija, tradicionāli pastāv cieša saikne starp intelektuālā īpašuma tiesību aizsargāšanu un valsts suverenitāti⁷⁰. Šajā ziņā Tiesa arī ir uzsvērusi, ka tādu tiesību apliecināšanu dokumentu kā patenti piešķiršana ietver valsts pārvaldes iesaistīšanos un ka vairākās dalībvalstīs šo lietu veidi tiek izskatīti specializētajās tiesās⁷¹.

54. Ņemot vērā šos ieguvumus gan tekstuālā, gan juridiskās nostājas ziņā un ņemot vērā būtiskās atšķirības, kas intelektuālā īpašuma tiesības apliecināšanai dokumentam ir šajā lietā, ir lietderīgi izvērtēt, kādā veidā Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta tiesību normas būtu jāpiemēro šajā gadījumā.

b) Par iespējamu Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta piemērošanu šajā lietā

55. Uzreiz ir jānorāda, ka, ja Tiesai nolemtu – pretēji tam, ko es piedāvāju atbildēt uz pirmo prejudiciālo jautājumu –, ka Regula Nr. 44/2001 ir jāpiemēro tādā lietā kā pamatlieta, man ir skaidrs, ņemot vērā tā formulējumu, ka tieši atbilstoši 22. panta 4. punktā ietvertajam jurisdikcijas noteikumam, nevis citām šīs regulas normām⁷², būtu jānosaka tiesa, kurai ir jurisdikcija lemt par attiecīgās Beniluksa preču zīme “likumību”.

56. Faktors, kas nosaka jurisdikcijas sadalījumu attiecībā uz strīdiem, kuriem piemēro šo 22. panta 4. punktu, ir ciešā saikne, kam jāpastāv starp attiecīgo intelektuālā īpašuma tiesības apliecināšanu dokumentu un teritoriju, kurā tam ir jānodrošina aizsardzība⁷³. Šajā konkrētajā gadījumā attiecībā uz tiesības apliecināšanu dokumentu ar vienotu ietekmi, kas ir Beniluksa preču zīme, jo tā ir spēkā visās trīs Beniluksa valstīs un tajās tai ir vienota aizsardzība⁷⁴, es uzskatu, ka jēdziens “teritorija”, uz kuru ir atsauce Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta pirmajā daļā, būtu jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz visu Beniluksa teritoriju⁷⁵, kura ir pielīdzināma dalībvalsts teritorijai, kā Tiesa to jau ir lēmusi līdzīgos apstākļos⁷⁶. Tāpēc es uzskatu, ka šajā īpašajā Beniluksa preču zīmes kontekstā šo trīs valstu teritorijas tiek uztvertas vienoti un jebkuras šīs valsts tiesām potenciāli var tikt piešķirta jurisdikcija, jo tās visas var tikt uzskatītas par “vispiemērotākajām”, lai attiecībā uz šo preču zīmi piemērotu vienotu sistēmu, ko pieņēmušas minētās valstis.

68 — Attiecībā uz Briseles konvencijas 16. panta 4. punktu, kas atbilst Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktam, skat. spriedumu, 2006. gada 13. jūlijs, *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 — Attiecībā uz *lex loci protectionis* piemērošanu it īpaši skat. Regulas Nr. 864/2007 8. pantu, kā arī Parīzes 1883. gada 20. marta Konvencijas par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību 2. pantu, kas pieminēts ģenerālvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumos lietā *Génesis* (C-190/10, EU:C:2011:202, 29. punkts).

70 — *Jenard* ziņojumā ir norādīts uz sasaisti starp to, ka “valsts patenta [vai līdzvērtīga dokumenta] piešķiršana izriet no valsts suverenitātes” un jurisdikcijas noteikumiem konkrētajā jomā ekskluzivitātes (*op. cit.*, 36. lpp.).

71 — Skat. spriedumu, 2006. gada 13. jūlijs, *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, 22. un 23. punkts).

72 — Attiecībā uz iespējamu citu Regulas Nr. 44/2001 tiesību normu intelektuālā īpašuma jomā iesaistīšanu skat. šo secinājumu 23. punktu.

73 — Apzinoties, ka visi jurisdikcijas noteikumi, kas paredzēti Regulas Nr. 44/2001 22. pantā, ir balstīti vienīgi uz pieteikuma priekšmetu un tiek piemēroti neatkarīgi no pušu domicila, šī panta 4. punktu teorētiski varētu piemērot arī tad, ja nevienai no pusēm mītnes vieta nebūtu kādā dalībvalstī, konkrēti kādā no Beniluksa valstīm, bet katrā ziņā tā tas nav šajā gadījumā, jo atbildētājs pamatlietā ir Luksemburgas uzņēmums.

74 — Skat. gan *CBM* 1. panta, gan *LBM* 37. panta ievadu un komentārus paskaidrojuma rakstā, kas minēts šo secinājumu 19. zemsvītras piezīmē.

75 — Beniluksa teritorija, ko veido “Beļģijas Karalistes, Luksemburgas Lielhercogistes un Nīderlandes Karalistes teritorija[s] Eiropā”, saskaņā ar Konvencijas 1.16. pantu.

76 — Skat. spriedumu, 2006. gada 7. septembris, *Bovemij Verzekerings* (C-108/05, EU:C:2006:530, 20. punkts un tajā minētā judikatūra), kurā Tiesa atgādināja, ka “attiecībā uz [*Bureau Benelux des Marques* (Beniluksa preču zīmju birojs), tagad *Organisation Benelux de la Propriété intellectuelle* (Beniluksa intelektuālā īpašuma organizācija)] reģistrētajām preču zīmēm Beniluksa teritorija ir pielīdzināma vienas dalībvalsts teritorijai – gluži kā [Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.),] 1. pantā šīs preču zīmes tiek pielīdzinātas vienā dalībvalstī reģistrētām preču zīmēm” (mans izcēlums). Pēc analogijas skat. spriedumu, 1995. gada 11. augusts, *Rodens* u.c. (no C-367/93 līdz C-377/93, EU:C:1995:261, 20. punkts), kurā Tiesa nosprieda, ka “Beļģijas, Nīderlandes un Luksemburgas teritorija ir uzskatāma par vienotu teritoriju attiecībā uz akcīzes nodokli par vīnu [ņemot vērā, ka] konvencijā [kas noslēgta starp šīm valstīm] tika vienādoti akcīzes noteikšanas kritēriji un likmes” šajā jomā (mans izcēlums).

57. Jāuzsver, ka noteikums, kas paredz jurisdikcijas sadali valsts tiesu ietvaros, kas minētā 22. panta 4. punkta otrajā daļā ir skaidri norādīta attiecībā uz Eiropas patentu, nevar tikt attiecināts uz Beniluksa preču zīmi, jo attiecīgās sistēmas būtiski atšķiras⁷⁷. Eiropas patents atšķiras no Beniluksa preču zīmes, jo tas nav vienots dokuments, bet līdzinās sadalītam valsts patentu kopumam⁷⁸. Kā norāda Komisija, “būtībā juridiski tie joprojām ir dažādi patenti, kas individuāli paliek piesaistīti attiecīgās valsts teritorijai”. Tas pamato to, ka jurisdikcija saglabājas tai valstij, kuras teritorijā ir pieprasīta Eiropas patenta aizsardzība, kā tas ir attiecībā uz vienīgi valsts intelektuālā īpašuma tiesībām.

58. Tieši ņemot vērā to, ka jurisdikcijas noteikumi, kas ieviesti ar Briseles konvenciju un pārņemti Regulā Nr. 44/2001, nav pilnībā pielāgoti intelektuālā īpašuma tiesību īpatnībām, šādi speciāli jurisdikcijas noteikumi attiecībā uz šāda veida intelektuālā īpašuma tiesības apliecināšiem dokumentiem tika pieņemti Eiropas Kopienas, vēlāk Eiropas Savienības līmenī. Tāds bija gadījums ar “Kopienas dizainparaugiem un modeļiem”⁷⁹, “Kopienas preču zīmi”, kas nesēn kļuvusi par “Eiropas Savienības preču zīmi”⁸⁰, kā arī attiecībā uz “vienota spēka Eiropas patentu”⁸¹.

59. Savos rakstveida apsvērumos Komisija apstiprina, ka šie “izņēmuma režīmi tomēr nenozīmē, ka tiesa, kurai ir jurisdikcija, varētu būt tās dalībvalsts tiesa, kurā intelektuālā īpašuma tiesības nav spēkā”⁸². No savas puses es vēlētos atzīmēt, ka attiecīgās tiesību normas un it īpaši tās, kas attiecas uz Eiropas Savienības preču zīmes spēkā esamību, norāda uz pilnīgu šīs regulas 22. panta 4. punktā ietvertā noteikuma izslēgšanu, ciktāl tās paredz centralizēta biroja jurisdikciju attiecībā uz primāriem pieteikumiem atzīšanai par spēkā neesošu un specializēto tiesu jurisdikciju attiecībā uz pieteikumiem atzīšanai par spēkā neesošu, kas iesniegti ar pretprasību – it īpaši pārkāpuma procedūrā –, tiesu, kas principā ir tās dalībvalsts tiesas, kur ir atbildētāja domicils⁸³.

77 — Attiecībā uz atšķirību starp Eiropas patentu sistēmu un vienota tiesību apliecinājuma sistēmu, kā arī tās ietekmi jurisdikcijas noteikšanas jomā, skat. *Schlosser* ziņojumu (*op. cit.*, 123. lpp.).

78 — Šis dokuments noteikti ir izdots saskaņā ar *Office du brevet européen de Munich* [Eiropas Patentu biroja Minhenē] vienoto procedūru, bet tas piešķir tā turētājam, vienlaicīgi vienā vai vairākās dažādās valstīs, kuras norādījis pieteikuma iesniedzējs, tādas pašas tiesības, kādas tam piešķirtu valsts patents, ko izsniedz katrā no šīm līgumslēdzējām valstīm (skat. Minhenes konvencijas 2., 3., 64. un 79. pantu).

79 — Skat. Padomes 2001. gada 12. decembra Regulu (EK) Nr. 6/2002 par Kopienas dizainparaugiem (OV 2002, L 3, 1. lpp.), kuras 79.–94. pantā ir ietverti noteikumi par “jurisdikciju un tiesvedībām saistībā ar Kopienas dizainparaugiem un modeļiem”, tās sasaistot ar Briseles konvencijas normām.

80 — Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 16. decembra Regulu (ES) 2015/2424, ar ko groza Regulu Nr. 207/2009 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, un atceļ Komisijas Regulu (EK) Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (OV 2015, L 341, 21. lpp.), kura stājās spēkā 2016. gada 23. martā. It īpaši ar Regulas 2015/2424 1. panta 90.–96. punktu tiek grozīts Regulas Nr. 207/2009 94.–108. pants, kuros bija ietverti noteikumi par “prasību piekritību un procesa noteikumiem attiecībā uz Kopienas preču zīmēm”, it īpaši norādot, kā attiecīgajā jomā bija piemērojama Regula Nr. 44/2001 (skat. arī Regulas Nr. 207/2009 preambulas 16. un 17. apsvērumu).

81 — Grozījumi, kas Regulā Nr. 1215/2012 ir izdarīti ar Regulu Nr. 542/2014 (skat. šo secinājumu 10. punktu), ir izklāstīti pēdējās minētās regulas preambulas 1.–12. apsvērumā. Skat. arī *Mankowski P.* komentārus par Regulas Nr. 1215/2012 71.a un nākamajiem pantiem, kas izklāstīti *European Commentaries on Private International Law*, vol. I, *Brussels Ibis Regulation*, Magnus U., un Mankowski P. Otto Schmidt (redakcijā), Ķelne, 2016, 1075. un nākamās lappuses.

82 — Šajā saistībā Komisija atsauca uz Regulas Nr. 207/2009 97. pantu, kā arī uz Regulas Nr. 1215/2012 71.a un 71.b pantu, kas pārņemti no Regulas Nr. 542/2014.

83 — Attiecībā uz šo speciālo jurisdikcijas regulējumu kopumu, kuru saturs ir komplicēts, skat. it īpaši Beraudo J.-P. un Beraudo M.-J., “Convention de Bruxelles, conventions de Lugano et règlement (CE) n° 44/2001”, *JurisClasseur Europe*, 3010. sējums, 2015, 66. un nākamie punkti; Gaudemet-Tallon H., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, LGDJ-Lextenso, Issy-les-Moulineaux, 5. izdevums, 2015, 118. un nākamie punkti.

60. Tāpat kā Komisija es atzīstu, ka, ciktāl tā norāda, ka Savienības trīs dalībvalstu tiesām ir jurisdikcija, lai izskatītu prasību par Beniluxa preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu, šeit piedāvātā minētā 22. panta 4. punkta šaura interpretācija sniedz rezultātu, kas “nav optimāls” saistībā ar Regulas Nr. 44/2001 mērķiem⁸⁴. Tomēr gadījumā, ja pieņemtu, ka šī regula ir piemērojama šādai prasībai, manuprāt, šāda interpretācija ir nepieciešama, ņemot vērā gan tās 22. panta 4. punkta formulējumu, gan saturu, kā arī attiecīgā intelektuālā īpašuma tiesības apliecinošā dokumenta īpatnības⁸⁵.

61. Turklāt es uzskatu, ka šādam negatīvam konstatējumam ir jābūt niansētam, jo ir iespējams, ka praksē tā bieži ir *rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa), kurai – tāpat kā strīdā pamatlietā – ir jāizskata lieta saskaņā ar attiecīgās Beniluxa preču zīmes deponēšanas un/vai reģistrācijas vietu⁸⁶. Manuprāt, tas, ka prasītājs var izvēlēties vērsties kādā no šo trīs valstu tiesām, protams, varētu likt atbildētājam atbildēt valodā, kuru tas nepārvalda, un radīt “forum shopping” risku. Tomēr šī izvēles brīvība rada materiālas sekas, kas ir mazāk nozīmīgas konkrētajā Beniluxa preču zīmes kontekstā nekā vispārīgs regulējums, ar nosacījumu, ka tai piemērojamais tiesiskais regulējums ir ticis pilnībā saskaņots starp šīm dalībvalstīm un vienoti interpretēts⁸⁷.

c) Par neiespējamību papildus atsaukties uz Konvencijas 4.6. pantu

62. Lai pārvarētu ierobežojumus, ko varētu radīt iespējama Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta piemērošana tiesvedībā par tādu vienota spēka intelektuālā īpašuma tiesības apliecinājošu dokumentu kā Beniluxa preču zīmi⁸⁸, iesniedzējtiesa, šķiet, saskata iespēju papildus atsaukties uz virkni noteikumu par “teritoriālo jurisdikciju”, kas minēti Konvencijas 4.6. pantā, lai noteiktu, kurai no trim Beniluxa valstīm ir jurisdikcija šajā jomā⁸⁹.

63. Vispirms jānorāda, ka Konvencijas 4.6. pantā jurisdikcijas noteikumi ir minēti pakāpeniski⁹⁰, kas pēc savas būtības būtiski atšķiras no ekskluzīvās jurisdikcijas noteikuma, kurš ietverts Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktā. Jāpiebilst, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Regulas Nr. 44/2001 tiesību normas, proti, tās 22. panta 4. punkts, ir jāinterpretē autonomi, nevis atsaucoties uz dalībvalstu tiesībām⁹¹.

64. Turklāt es uzskatu, ka jebkāda atsaukšanās, lai arī tikai papildinoša, uz šiem Konvencijas noteikumiem būtu jāizslēdz, ja Tiesa nolemtu, ka tā ir jāizslēdz ar Regulu Nr. 44/2001, atbilstoši tās 71. pantam. Tādējādi vienīgi Regulas Nr. 44/2001 tiesību normas būtu piemērotas, lai noregulētu jurisdikciju sadursmes vai pat procesuālus konfliktus, ko varētu radīt tādas tiesvedības kā pamatlietā.

84 — Komisija atzīst, ka Regulas Nr. 44/2001 piemērošana pieteikuma iesniedzējam dotu izvēles tiesības, kas pilnībā nesader ar šī instrumenta mērķi, un radītu mazāku paredzamību nekā tad, ja vadītos pēc Konvencijas 4.6. panta noteikumiem, jo atbilstoši šiem pēdējiem vairumā gadījumu būtu konstatējama vienas tiesas ekskluzīvā jurisdikcija. Jāatgādina, ka saskaņā ar šīs regulas preambulas 11. un 15. apsvērumu, tās mērķis principā ir nodrošināt, lai “jurisdikcijas [noteikumiem] [būtu] augsta paredzamība” un “maksimāli samazināt vienlaicīgu tiesvedību iespēju”.

85 — *Beraudo J.-P.*, un *Beraudo M.-J.*, *op. cit.*, uzskata arī, ka tad, kad saskaņā ar starptautisku instrumentu pēc pieteikuma, kas iesniegts valstī vai starptautiskā birojā, dokuments tiek iesniegts vairākās valstīs, katras valsts tiesai, kurā tas ir iesniegts, ir ekskluzīva jurisdikcija, lai izskatītu tiesvedības attiecībā uz tā reģistrāciju vai spēkā esamību šajā valstī (skat. *in fine* 51. punktu).

86 — Šādas iespējamības pamatā ir fakts, ka *OBPI*, kurā lūgums reģistrēt Beniluxa preču zīmi var tikt iesniegts vai nu tieši, vai caur valsts pārvaldes iestādi, kura tādā gadījumā nodod *OBPI* deponējumu, ko tā saņēmusi, mītnē atrodas Hāgā (Konvencijas 2.5. panta 1. un 4. punkts). Turklāt tieši tādēļ, lai izvairītos no šādas jurisdikcijas koncentrēšanās, Beniluxa valstis pieņēma virkni noteikumu, kas pārņēmi Konvencijas 4.6. pantā (skat. šo secinājumu 49. zemsvītras piezīmi).

87 — Saskaņā ar Līguma par Beniluxa valstu tiesas izveidi un tās statūtiem (skat. šo secinājumu 13. zemsvītras piezīmi) 6. pantu un Konvencijas 1.15. pantu, trīs Beniluxa valstu tiesas var vai tām pat vajadzētu vērsties minētajā tiesā saistībā ar jautājumiem par šī pēdējā instrumenta tiesību normu prejudiciālu interpretāciju.

88 — Par šiem ierobežojumiem it īpaši skat. šo secinājumu 84. zemsvītras piezīmi.

89 — Par iespējamu Konvencijas 4.6. panta tiesību normu papildu piemērošanu attiecībā pret Regulas Nr. 44/2001 normām skat. *Schaafsma S. J.*, *op. cit.*, 9. punkts.

90 — Kura saturs ir apkopots šo secinājumu 48. zemsvītras piezīmē.

91 — Attiecībā uz Briseles konvencijas 16. panta 4. punktu, kas atbilst Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punktam, skat. spriedumu, 1983. gada 15. novembris, *Duijnste* (288/82, EU:C:1983:326, 16.–19. punkts), un 2006. gada 13. jūlijs, *GAT* (C-4/03, EU:C:2006:457, 14. punkts), kā arī pēc analogijas attiecībā uz minētās regulas 22. panta 1. punktu skat. spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *Komu* u.c. (C-605/14, EU:C:2015:833, 23. punkts).

65. Tas, ka, manuprāt, atbildētājs varētu neatkarīgi vērsties vienas vai otras Beniluksa valsts tiesās, ja minētās regulas 22. panta 4. punkts būtu jāpiemēro tādā tiesvedībā, rada grūtības, kas tomēr nav nepārvaramas, jo šī regula pati ietver risinājumus to novēršanai. Tādējādi vienlaicīgu tiesvedību gadījumā starptautiskā jurisdikcija būtu sadalīta starp šīm trijām valstīm saskaņā ar noteikumu par prioritāti, kura piešķirama “tiesai, kurā pirmajā celta prasība”, kas ir izklāstīts šīs pašas regulas 27.–30. pantā, kurā reglamentēti *lis pendens* gadījumi un savstarpējas attiecības, kas varētu rasties starp dalībvalstu tiesām⁹², ņemot vērā Tiesas judikatūru, kura attiecas uz minētajiem pantiem⁹³.

66. Tādējādi, ja Tiesa uzskatīs, ka ir nepieciešams lemt par otro un trešo prejudiciālo jautājumu, manuprāt, ir jāatzīst, ka Regulas Nr. 44/2001 22. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izskatītu pārrobežu strīdu par Beniluksa preču zīmes reģistrāciju un spēkā esamību, jurisdikcija ir visu šo trīs dalībvalstu tiesām, kuru teritorijās ir spēkā un ir jāaizsargā vienots intelektuālā īpašuma tiesības apliecinājošs dokuments, proti, Beļģijas Karalistes, Luksemburgas Lielhercogistes un Nīderlandes Karalistes tiesām.

V – Secinājumi

67. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *rechtbank Den Haag* (Hāgas tiesa, Nīderlande) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 71. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja strīds ietilpst gan šīs regulas, gan Beniluksa konvencijas par intelektuālo īpašumu (preču zīmes un dizainparaugi), kas parakstīta Hāgā 2005. gada 5. februārī, piemērošanas jomā, dalībvalsts saskaņā ar minētās regulas 71. panta 1. punktu var piemērot šīs konvencijas 4.6. pantā paredzētos jurisdikcijas noteikumus.

92 — Skat. arī Regulas Nr. 44/2001 preambulas 15. apsvērumu. Šīs regulas 29. pantā it īpaši ir paredzēts, ka “ja prasība nonāk vairāku tiesu [ekskluzīvā] jurisdikcijā”, kā tas varētu būt gadījumā, ja minētās regulas 22. panta 4. punkts tiktu piemērots strīdā par Beniluksa preču zīmi, “visas citas tiesas, izņemot pirmo iesaistīto tiesu, atsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai”.

93 — Attiecībā uz savstarpēju saikni starp ekskluzīvās jurisdikcijas noteikumu, kas izklāstīts šīs regulas 22. pantā, un *lis pendens* noteikumiem, kas paredzēti tās 27. pantā, it īpaši skat. spriedumu, 2014. gada 3. aprīlis, *Weber* (C-438/12, EU:C:2014:212, 48. un nākamie punkti).